

Redosljed namirenja u ovršnom postupku

Gordana Muraja*

Ovršni zakon obvezuje poslodavca na provedbu zaplijene na plaći radnika, a često se događa da zapljenu treba provesti po više osnova za plaćanje. Kad poslodavac primi sljedeću osnovu za plaćanje od vjerovnika postavlja se pitanje redosljeda naplate i redosljeda namirenja tražbina više vjerovnika pa se ovaj članak bavi upravo tom temom.

1. Uvod

Redosljed namirenja u ovršnom postupku naizgled je jednostavno riješiti, jer Ovršni zakon (NN, br. 112/12, ZOIZD ZPP 25/13, 93/14, Odluka USUD RH 55/16, 73/17, 131/20, 114/22, Odluka i rješenje USUD RH, 06/24.) u članku 78. propisuje da se više ovrhovoditelja koji ostvaruju svoje novčane tražbine prema istom ovršeniku i na istom predmetu ovrhe namiruju onim redom kojim su stekli pravo da se iz toga predmeta namire, ako zakonom nije drukčije određeno.

Međutim, u praksi se pokazuje da kod razmatranja pitanja redosljeda namirenja tražbina različitih ovrhovoditelja u odnos treba staviti više elemenata koji utječu na odgovor na pitanje kojim će se redosljedom namiriti različite tražbine, koje su zasnovane i na različitim osnovama za plaćanje.

2. Novčana tražbina po računu kod banke

Pojam novčane tražbine vezan je za obvezne odnose jer tražbina je rezultat pravnog posla ili drugog događaja koji dovodi do nastanka obveznog odnosa između vjerovnika i dužnika. Vjerovnik ima pravo potraživati određenu svotu novca od dužnika, dužnik ima obvezu tu novčanu tražbinu u ugovorenom roku i po ugovorenim uvjetima ispuniti.

Novčana tražbina po računu kod banke nastaje iz dužničko - vjerovničkog odnosa banke i stranke. Banka je poslovni subjekt koji se bavi vođenjem računa za poslovanje, a fizička osoba račun otvara radi prijema primitaka koje stječe u pravnom prometu te mora s bankom zaključiti ugovor o vođenju računa. U takvoj situaciji korisnik računa ima prema banci novčanu tražbinu da mu isplati novac koji mu pripada, a koji je uplaćen na račun koji banka vodi. Na toj se tražbini može provesti ovrha, i kada se govori o ovrsi na novčanoj tražbini po računu, riječ je upravo o toj tražbini ovršenika prema banci koja vodi njegov račun.

U pravnom se prometu susreće i izraz *vlasnik računa* , ali on je donekle neprecizan i ne odgovara pravnoj prirodi uspostavljenog obveznog odnosa jer korisnik nije vlasnik računa, nego je vlasnik novca koji se na računu nalazi.

Kad se govori o prisilnoj naplati novčane tražbini prema banci na isplatu sredstava po računu, to zapravo znači da je ovrhovoditelj zatražio naplatu svoje tražbine od Fine, odnosno da traži naplatu svoje tražbine po OIB-u ovršenika, sa svih računa i oročenim novčanim sredstvima u svim bankama u kojima ovršenik ima otvorene račune i oročena novčana sredstva na temelju članka 4. Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima (NN, br. 68/18, 2/20, 46/20, 47/20.) i za tu ovrhu se obično kaže da se radi o ovrsi na računu.

3. Novčana tražbina prema poslodavcu za isplatu plaće

Radnik s poslodavcem zaključuje ugovor o radu kojim se obvezuje posao za koji je zaključio ugovor o radu obavljati osobno, a poslodavac se obvezuje za obavljani rad isplatiti radniku plaću. Ugovor o radu je također ugovor obveznog prava koji je uređen i Zakonom o radu, kao posebnim zakonom, pa radnik, kad obavi rad, prema poslodavcu ima položaj vjerovnika koji potražuje isplatu plaće. Na tražbini radnika prema poslodavcu također se može provesti ovrha.

Kad se govori o novčanoj tražbini prema poslodavcu na isplatu plaće, to zapravo znači da ovrhovoditelj traži naplatu svoje tražbine *iz plaće* , kako bi se reklo u svakodnevnom govoru.

4. Osnovne razlike u izvansudskoj ovrsi na različitim predmetima ovrhe

Prisilnoj naplati po računu i prisilnoj naplati iz plaće zajednička je fizička osoba - ovršenik. No, ono što je različito su, u prvom redu, tražbine, zatim vjerovnici, a onda i način provedbe ovrhe, odnosno tijelo nadležno za provedbu prisilne naplate.

Prisilnu naplatu po računu provodi Fina, a prisilnu naplatu na plaći provodi poslodavac. Obje su prisilne naplate obuhvaćene pojmom izvansudske ovrhe¹, kojom OZ označava ovrhu koju ne provodi sud. Za razliku od toga, od poslo-

¹ Pojam je nastao nakon opredjeljenja zakonodavca da za prisilnu naplatu više nije neophodno rješenje o ovrsi: ovrha se može zatražiti i na temelju pravomoćne i ovršne presude, izravno od Fine pa je pokretanje prisilne naplate olakšano utoliko što stranka ne mora od suda tražiti rješenje o ovrsi.

* Mag. iur. Gordana Muraja, odvjetnik, Odvjetnički ured MURAJA, odvjetnik.muraja.com

davca vjerovnik može tražiti naplatu na temelju suglasnosti za zapljenu i na temelju rješenja o ovrsi².

Kad se radi o predmetu ovrhe, vidljivo je iz svih elemenata da se tu radi o dva predmeta ovrhe: jedan predmet ovrhe je tražbina prema banci za isplatu sredstava uplaćenih na račun, drugi je predmet ovrhe tražbina prema poslodavcu za isplatu dospjelih iznosa plaće. Da se radi o dva predmeta ovrhe jasno je vidljivo i po načinu na koji je prisilna naplata uređena. Obje su vrste prisilne naplate uređene u glavi OZ-a koja uređuje ovrhu na novčanoj tražbini, na svaku od spomenutih ovrha odnose se opće odredbe o nadležnosti, ograničenjima ovrhe i slično, ali svaku od njih provodi drugo tijelo i svaka od njih ima posebne odredbe koje uređuju posebna poglavlja OZ-a.

Sve i da nema odredbe članka 78. da se redosljed naplate tražbina više ovrhovoditelja određuje posebno na svakom predmetu ovrhe, upravo zbog toga što su u pitanju dvije tražbine i dva subjekta koja su u obvezi provesti prisilnu naplatu, ni uz kakve vratolomije se ne može smatrati da jedna izvansudska ovrha može utjecati na drugu i da ono što se u jednoj ovrši događa ima utjecaja na drugu ovrhu koju provodi drugo nadležno tijelo na drugoj tražbini.

Također treba reći da kod provedbe izvansudske ovrhe nadležna tijela postupaju i po različitim propisima: Fina postupa na temelju OZ-a, ali prisilna naplata na novčanim sredstvima po računu uređena je i Zakonom o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima koji je Fina dužna primijeniti.

Za razliku od toga poslodavac kao izvor ima samo OZ, koji njegove obveze ne uređuje detaljno, a Zakon o ovrši na novčanim sredstvima poslodavca kao obveznika provedbe uopće ne spominje.

5. Prednosni red kod ovrhe na sredstvima po računu

Pojmom prednosnog reda označava se redosljed namirenja tražbina više vjerovnika na istoj tražbini, odnosno na istom predmetu ovrhe.

Kod naplate tražbine ovrhom na sredstvima po računu Fina osigurava prednosni red na temelju Zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima koji je obvezuje zapisati dan, sat i minutu kad je primila zahtjev za naplatu i upisati tražbinu u očevidnik. Nakon blokade računa ovršenik obavještava Finu prima li na račun primitke koji su izuzeti ili je na njima ograničena provedba ovrhe te otvara zaštićeni račun. Poslodavac od Fina dobiva obavijest da se na računu radnika provodi ovrha, a radnik obavještava poslodavca o broju zaštićenog računa na koji poslodavac dalje uplaćuje dio plaće zaštićen od ovrhe (članak 173. OZ). Iznos koji preostane nakon isplate na zaštićeni račun, poslodavac uplaćuje na račun na kojem Fina provodi ovrhu.

Obveza poslodavca na uplatu dijela plaće koji pretekne nakon uplate zaštićenog dijela na radnikov račun slijedi iz

poreznih propisa, koji poslodavca obvezuju radniku isplaćivati plaću bezgotovinski, uplatom na račun otvoren u banci, a OZ tu temu uopće ne spominje.

OZ poslodavca obvezuje na uplatu na zaštićeni račun, što slijedi iz članka 212. stavka 3., a OZ također prijeti poslodavcu i novčanom kaznom ako dio plaće koji je izuzet od ovrhe ne uplati na poseban račun radnika / ovršenika, i to u iznosu od 1.320,00 do 6.630,00 eura.

6. Prednosni red kod ovrhe na plaći - izjava o suglasnosti za zapljenu

Zapljenu po pristanku dužnika OZ također uređuje u dijelu u kojem utvrđuje posebne odredbe o ovrši na plaći i drugim stalnim novčanim primanjima. Na temelju odredaba članka 202. OZ-a dužnik može posebnom ispravom potvrđenom kod javnog bilježnika dati suglasnost da se radi naplate tražbine vjerovnika zapljene njegova plaća, odnosno drugo stalno novčano primanje. Na temelju obveze iz članka 202. stavka 2. OZ-a poslodavac je dužan zaplijenjeni dio plaće isplatiti, odnosno isplaćivati ovrhovoditelju.

Kako je vidljivo, zapljena po pristanku dužnika iz članka 202. OZ-a ima svojstvo ovršnosti po samoj sili zakona kako propisuje članak 202. u stavku 2., a poslodavac je naplatu tražbine za koju je radnik dao suglasnost dužan provesti u skladu s izjavom, naravno, kad mu je vjerovnik radnika dostavi na naplatu.

Odredbe iz kojih slijedi da ovrhovoditelj danom pljenidbe tražbine stječe založno pravo na ovršenikovu tražbinu uređuju opće odredbe glave trinaeste, koje se jednako odnose na sve vrste ovrha na novčanoj tražbini. Prema odredbi članka 174. OZ-a, ovrha na novčanoj tražbini provodi se pljenidbom i prijenosom, prema članku 176. stavku 2., pljenidba je provedena danom dostave rješenja o ovrši ovršenikovu dužniku, a prema stavku 3. članka 176., ovrhovoditelj pljenidbom stječe založno pravo na ovršenikovu tražbinu, a založna prava naplaćuju se onim redosljedom kojim su stečena.

Iz svega navedenog slijedi da s danom zaprimanja kod poslodavca izjava o suglasnosti ima učinak zapljene tražbine na isplatu plaće koju radnik ima prema poslodavcu. Kako je već naznačeno, poslodavac tu izvansudsku zapljenu provodi na temelju Ovršnog zakona koji ne propisuje posebne očevidnike koje je poslodavac dužan voditi. Iako ga na to ne obvezuju propisi, budući je dužan voditi računa o prednosnom redu bilo bi svakako korisno zaprimljene izjave o suglasnosti dužnika upisivati onim redosljedom kojim su zaprimljene.

Dakle: kad vjerovnik poslodavcu dostavi na naplatu izjavu o suglasnosti, samom dostavom se smatra da je provedena pljenidba kojom je ovrhovoditelj stekao založno pravo na ovršenikovu tražbinu prema poslodavcu za isplatu plaće.

Ako nakon dostave jedne osnove za plaćanje stigne i druga, ako ima prostora za daljnju naplatu poslodavac će vjerovniku isplaćivati iznos za koji je dužnik dao suglasnost. Ako nema prostora za daljnju naplatu, poslodavac može jedino upisati suglasnost u redosljed, a izvršavati je može

² I vjerovnik koji raspolaže suglasnošću za zapljenu dužnika koju nije eventualno uspio naplatiti iz plaće može od suda tražiti promjenu predmeta ovrhe.

tek kad se za to otvori mogućnost u vidu potrebnih sredstava za njeno izvršenje.

7. Prednosni red kod ovrhe na plaći - ovrha općenito na imovini ovršenika

Osim provedbe zapljene plaće po izjavi o suglasnosti za zapljenu, poslodavac je u obvezi provesti i prisilnu naplatu kad mu vjerovnik dostavi rješenje o ovrsi. Ovrha se može zatražiti *općenito na imovini ovršenika*. To će uvijek biti rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave, jer jedino se u toj vrsti ovrhe može ovrha odrediti općenito na imovini ovršenika.

Budući da je i tražbina isplate plaće prema poslodavcu imovina ovršenika, i da vjerovnik raspolaže rješenjem o ovrsi, članak 284. stavka 2. OZ-a obvezuje poslodavca na isplatu iznosa kojim će se namiriti vjerovnikova tražbina.

Ako, primjerice, poslodavac već provodi zapljenu na temelju suglasnosti dužnika, a od vjerovnika zaprimi rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave općenito na imovini ovršenika, i to rješenje može izvršiti, ako za to ima dovoljno sredstava. Ako nema dovoljno sredstava iz kojih će vjerovniku isplatiti dug, poslodavac može isplatiti dio tražbine, ako za to ima prostora, ili, ako prostora za isplatu uopće nema, upisati osnovu za plaćanje u redoslijed naplate i početi ga provoditi kad se za to steknu uvjeti. Jer, rješenje o ovrsi u smislu zapljene i isplate sredstava vjerovniku, nema ništa jaču snagu od suglasnosti za zapljenu, pa ni kad ga uz brojne prijetnje dostavljaju agencije za naplatu potraživanja.

Dakle, u takvom slučaju poslodavac ne mijenja redoslijed naplate nego samo novu osnovu za plaćanje dodaje na popis, a izvršava je kad za to postoje financijske mogućnosti ovršenika.

8. Prednosni red naplate različitih osnova za plaćanje

Budući da i izjava o suglasnosti za zapljenu ima učinke rješenja o ovrsi, odnosno da se i dostavom izjave o suglasnosti stječe založno pravo na tražbini ovršenika, ona je po učincima u istoj razini s rješenjem o ovrsi općenito na imovini ovršenika pa se red prvenstva na tražbini radnika za isplatu plaće utvrđuje također prema danu primitka ovršnog prijedloga kod poslodavca.

Dakle, poslodavac nema što drugo nego plijeniti plaću ovršenika onim redoslijedom kojim su mu na naplatu podnesene isprave iz kojih slijedi pravo vjerovnika na naplatu.

Važno je napomenuti da ni u kojem slučaju poslodavac nije ovlašten mijenjati redoslijed izvršavanja dostavljenih osnova za plaćanje na temelju vlastite procjene i ocjene i da to, da se još jednom naglasi, što je primio rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave ne znači da treba prestati s već započetom zapljenom tražbine na temelju izjave o suglasnosti. Jer, što se poslodavca tiče, njemu je sasvim jasno kojim je redoslijedom dobio osnove za plaćanje na naplatu. Osim izjave o suglasnosti i rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave poslodavac može biti u situaciji da uz sve to treba provoditi zapljenu tražbine je još i na temelju rješenja o ovrsi na plaći.

9. Prednosni red nakon primitka rješenja o ovrsi na plaći

Ovršni zakon poznaje i ovrhu na plaći, uređuje je člankom 197. koji u stavku 1. utvrđuje da se rješenjem nadležnog suda može odrediti pljenidba određenog dijela plaće i naložiti poslodavcu koji ovršeniku ne isplaćuje plaću na račun kod banke da novčani iznos za koji je određena ovrha isplati, odnosno isplaćuje ovrhovoditelju nakon pravomoćnosti toga rješenja. Iako je mogućnost isplate plaće u gotovini u prošlosti jer je HR poreznim propisima isplateljima naložila isplatu plaće bezgotovinski, na račun u banci koji je radnik dužan otvoriti, u OZ-u opstaje odredba o ovrsi na plaći ako poslodavac ne isplaćuje plaću na račun kod banke. No i iz toga je vidljivo da je ovrha na plaći samo iznimka, upravo zato što su eventualne mogućnosti plaćanja u gotovini svedene na minimum.

Međutim, OZ u stavku 2. članka 197. određuje da se ovrha na plaći, iznimno od ograničenja iz stavka 1., može provesti i na plaći koju poslodavac isplaćuje radniku na račun ako se radi o ovrsi radi naplate *zakonskoga uzdržavanja, naknade štete nastale po osnovi narušenja zdravlja ili smanjenja, odnosno gubitka radne sposobnosti i naknade štete po osnovi izgubljenoga uzdržavanja zbog smrti davalca* te da će sud u takvom slučaju naložiti poslodavcu da zaplijenjene iznose isplati odnosno isplaćuje ovrhovoditelju nakon pravomoćnosti toga rješenja.

O nabrojanim ovrhama se uobičajilo govoriti kao o *privilegiranim ovrhama*, budući da OZ ovakvim uređenjem otvara mogućnost promjene prednosnog reda već samim time što omogućava ishodenje rješenja o ovrsi *na plaći*. Jer, plaća je primarni izvor primitka pa onaj vjerovnik koji dođe u priliku naplatiti se iz plaće ovakvim uređenjem svakako dolazi u povoljniju situaciju od vjerovnika koji čeka naplatu od onoga što će preostati od plaće, s uvijek prisutnim rizikom da neće preostati ništa.

Naime, člankom 202. u stavku 4. OZ je *privilegiranim ovrhama* dao prednost u naplati: on utvrđuje da, iznimno od odredbe stavka 1. koji utvrđuje da dužnik može dati suglasnost za zapljenu plaće, zapljena na temelju suglasnosti dužnika nema utjecaja na provedbu ovrhe na plaći radi namirenja tražbine *po osnovi zakonskoga uzdržavanja, naknade štete nastale po osnovi narušenja zdravlja ili smanjenja, odnosno gubitka radne sposobnosti i naknade štete po osnovi izgubljenoga uzdržavanja zbog smrti davalca* te *uzdržavanja*.

Što je zakonodavac htio ovim izričajem postići i kako ovu odredbu primijeniti može postati jasnije analizom na temelju argumenta suprotnosti: ako se razmatra situacija u kojoj poslodavac na temelju rješenja o ovrsi na plaći već namiruje tražbinu iz plaće radnika, zamisao da bi suglasnost za zapljenu mogla prekinuti provedbu namirenja koje je započelo ranije i ranije steklo založno pravo na tražbini ne funkcionira već samim time što je tražbina po rješenju o ovrsi stekla založno pravo na tražbinu prije nego ju je stekla suglasnost za zapljenu. No to nema potrebe normirati jer tako slijedi iz općeg pravila o stjecanju založnog prava na tražbini i redoslijedu namirenja više vjerovnika o kojima je već bilo riječi.

To upućuje na zaključak da se pravilo primjenjuje u obrnutoj situaciji: ako poslodavac trenutno namiruje tražbinu na temelju suglasnosti za zapljenu, i ako ona *nema utjecaja na provedbu ovrhe na plaći* radi namirenja neke od *privilegiranih* tražbina, slijedi da dostavom rješenja o ovrsi poslodavac treba promijeniti redoslijed založnih prava, pa onda i naplate, te prestati s naplatom na temelju suglasnosti za zapljenu i započeti naplatu po rješenju o ovrsi na plaći. Naravno, moglo bi se raspravljati i o tome što uopće znači *nema utjecaja na provedbu ovrhe na plaći* - ali teško je pronaći bilo koje drugo tumačenje osim da se ova odredba odnosi na promjenu redoslijeda naplate.

Za drugačije tumačenje ne ostaje prostor, iako i ovo tumačenje ima ozbiljan nedostatak: OZ u članku 202. stavku 4. takvu napomenu daje samo za zapljenu tražbine na temelju suglasnosti za zapljenu, ne spominje ovrhu koju poslodavac provodi na temelju rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave općenito na imovini ovršenika.

Iz toga slijedi da je otvoreno pitanje što se događa s redoslijedom založnih prava više ovrhovoditelja kad poslodavac primi na izvršavanje rješenje o ovrsi na plaći. Treba li poslodavac u takvom slučaju tražbinu po rješenju o ovrsi na plaći staviti na prvo mjesto za izvršavanje, pa samo sve ostale tražbine pomaknuti na niže u očevidniku?

Kako tumačiti to da se odredba članka 202. stavka 4. odnosi samo na zapljenu po suglasnosti dužnika, možda bi to moglo značiti da u trenutku primitka rješenja o ovrsi na plaći treba prestati s izvršavanjem na temelju suglasnosti za zapljenu, ali rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave ostaviti u redoslijedu naplate? Budući da su suglasnosti uklonjene, možda ostaje prostora za naplatu tražbine iz oba rješenja o ovrsi?

Radi se svakako o pravnoj praznini koju treba popuniti smislenim tumačenjem propisa i sagledavanjem svakog detalja zasebno i svih zajedno. Iako OZ ne daje izravni odgovor na ovo pitanje, ipak treba uzeti u obzir da zakonodavac teško da je mogao imati na umu mogućnost da se redoslijed naplate tražbina više vjerovnika na takav način izmiješa zbog rješenja o ovrsi na plaći. Nažalost, prema stanju na Portalu sudske prakse pretraga po pravnom propisu "Ovršni zakon" i članku 202. do sada nije bilo sporova o kojima bi se sud možda izjasnio i o načinu provedbe odredbe stavka 4. članka 202. OZ-a.

Ako u dijelu plaće koji nije izuzet od ovrhe (članak 173. OZ-a) i koji se može ovršiti na temelju rješenja o ovrsi na plaći nema dovoljno sredstava da se naplati cijela tražbina iz rješenja o ovrsi, poslodavac mora prestati s izvršenjem svih drugih osnova za plaćanje i prvo izvršavati rješenje o ovrsi na plaći. Ako ostane sredstava za daljnju naplatu po prethodno podnesenim suglasnostima za naplatu, treba s namirenjem nastaviti prema redoslijedu koji je postojao prije nego je poslodavac zaprimio rješenje o ovrsi na plaći - jer i dalje vrijedi načelo da kad je jednom zaprimljena osnova za plaćanje, i kad je naplata tražbine započela, vjerovnik je dobio založno pravo na tražbini, a založna se prava ostvaruju onim redoslijedom kojim su stečena.

10. Dan primitka ovršnog prijedloga

Članak 180. OZ-a propisuje da se prednosni red založnih prava više ovrhovoditelja određuje prema *danu primitka ovršnog prijedloga*. U takvom slučaju na temelju članka 180. OZ-a prednost će steći *ovršni prijedlog* koji je prije predan. Kome predan? Sudu / javnom bilježniku kao povjereniku suda ili poslodavcu? Tu nastaju dvojbe jer OZ, iako je jasno što smatra ovršnim prijedlogom, zapravo ne daje jasno razgraničenje na koje se situacije ova odredba odnosi budući da se taj izraz može tumačiti na različite načine, a OZ nije dao njegovu jasnu definiciju.

Predajom ovršnog prijedloga može se smatrati predaja prijedloga za ovrhu javnom bilježniku ili sudu, a može se smatrati i da se radi o predaji rješenja o ovrsi poslodavcu ili Fina s prijedlogom da provedu ovrhu, tj. prisilnu naplatu.

Ipak, u užem smislu riječi *ovršni prijedlog* je prijedlog za donošenje rješenja o ovrsi pa se u opisanom slučaju ipak može gledati kad je prijedlog za ovrhu predan nadležnom tijelu koje ga je donijelo, te po tome odrediti koju tražbinu naplatiti prvu.

11. Odgovornost poslodavca

Umjesto zaključka treba još jednom ukazati da je tražbina po računu kod banke jedan predmet ovrhe, a tražbina za isplatu plaće drugi predmet ovrhe.

Kad (samo) Fina provodi ovrhu na računu radnika, OZ poslodavca obvezuje na isplatu zaštićenog dijela plaće na poseban račun.

Kad poslodavac koji i ima saznanje da se na računu ovršenika provodi ovrha zaprimi neku od osnova za plaćanje za koju po OZ-u ima obvezu postupati, on mora prestati s uplatama na račun na kojem se provodi ovrha jer iz tog istog dijela plaće treba započeti s namirenjem vjerovnika koji je od njega zatražio naplatu u skladu s OZ-om.

Naime, u više predmeta sudska je praksa stala na stajalište da se odredba članka 201. OZ-a koja uređuje odgovornost poslodavca za propuštenu obustavu i isplatu dospjelih obroka može primijeniti samo ako je ovrha određena na plaći ili drugom stalnom novčanom primanju, dakle, ako je isplatitelju / poslodavcu naložena provedba ovrhe rješenjem o ovrsi na plaći / mirovini / drugom stalnom novčanom primanju.

Iz toga što je isplatitelj / poslodavac odgovoran za provedbu ovrhe na stalnom novčanom primanju / plaći, a nije odgovoran za ovrhu na sredstvima po računu koju provodi Fina, slijedi da za poslodavca nema dvojbi. OZ isplatitelju zapravo ne ostavlja drugi izbor osim da prestane s uplatama na račun na kojem se provodi ovrha i da zapljenom plaće prvo namiri tražbinu na temelju rješenja o ovrsi na plaći. Isto se načelo odnosi i na suglasnost za zapljenu, koja ima učinak rješenja o ovrsi jer se i ona provodi zapljenom plaće. Slijedi da se ishodom rješenja o ovrsi na plaći može promijeniti redoslijed namirenja tražbina ovrhovoditelja.